

Arrest

nr. 114 907 van 2 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 oktober 2013 een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden.

Op 13 november 2013 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in Hongarije op 1 augustus 2013.

Op 14 november 2013 werd aan de Hongaarse overheden gevraagd om verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, c van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin-II-Verordening).

Dit terugnameverzoek werd door de Hongaarse overheden ingewilligd op 19 november 2013.

1.2. Op 25 november 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) t.a.v. verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : S.S. (...) nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan HONGARIJE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16(1)c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. De betrokkene vroeg op 09.10.2013 asiel in België. Hij legde een op 21.03.2006 afgegeven identiteitsdocument van Afghanistan ("taskara") voor. De betrokkene verklaarde bij zijn aanmelding te zijn geboren in 1997. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Voogddienst op 09.10.2013 en uitten daarbij twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Dienst Voogdij plaatste de betrokkene onder voogdij en liet op 17.10.2013 een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat op basis van het vermelde onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dient te worden besloten dat de betrokkene op 17.10.2013 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. De op 09.10.2013 ingestelde voogdij werd op 30.10.2013 opgeheven.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 16.05.2013 werden geregistreerd in Griekenland vanwege illegale binnenkomst en dat hij op 01.08.2013 asiel vroeg in Hongarije. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 13.11.2013 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer vier maanden voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België verliet en via Iran en Turkije naar Griekenland reisde, waar hij dertig dagen zou hebben verbleven. De betrokkene vervolgde vervolgens vanuit Griekenland zijn weg via Macedonië en Servie naar Hongarije. Hij stelde dat hij door de Hongaarse politie werd opgepakt, met bijstand van een tolk werd ondervraagd en naar een opvangcentrum werd gebracht. Zijn vingerafdrukken werden geregistreerd en de betrokkene verklaarde dat men hem zei dat dit diende te gebeuren voor de aanmaak van een toegangsbadge. De betrokkene ontkende dat hij asiel vroeg in Hongarije. Na een verblijf van twee dagen op het politiekantoor, een dag in het opvangcentrum en een dag bij de "smokkelaar" reisde de betrokkene via Oostenrijk en Duitsland door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 09.10.2013 aankwam.

Wat de bovenvermelde verklaringen betreft moet worden opgemerkt dat het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene wel asiel vroeg in Hongarije.

Op 14.11.2013 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de Hongaarse instanties, die op 19.11.2013 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening

343/2003 en meedeelden dat de betrokkene in Hongarije asiel vroeg, maar na drie dagen met onbekende bestemming verdween.

Tijdens het verhoor op 13.11.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in een andere Lidstaat (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij hoorde dat de mensen in België vriendelijk zijn. Hij maakte tijdens het verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang geen melding van redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, aan. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zoals vermeld maakte de betrokkene tijdens het verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang geen melding van redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, en uitte hij geen vrees ten overstaan van de Hongaarse instanties.

Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongaarse ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden in Hongarije behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 13.11.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook na het verhoor bracht de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen \ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties."

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.";

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie en beoordeling van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende

partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker verwijst naar en citeert uit diverse rapporten opgemaakt door internationale en niet-gouvernementele organisaties die betrekking hebben met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije.

Verzoeker betoogt dat in het licht van deze informatie hij in het geval van verwijdering naar Hongarije zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, een automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, hoge risico's van vrijheidsberoving van 6 à 12 maanden en alleszins aan de ontstentenis van huisvesting, een verwijdering naar derde landen alvorens zijn asielmotieven worden onderzocht, procedurele tekortkomingen en integratieproblemen en een xenofobieklimaat.

Verzoeker houdt voor dat hij als asielzoeker in het kader van de Dublin II-verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Hongarije systematisch blootgesteld wordt aan een onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de

verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

3.3.2.4. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

3.3.2.5. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van

die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.6 Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

3.3.2.7. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De Raad merkt op dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Hongarije persoonlijk heeft ondervonden. Hij verklaarde n.a.v. zijn Dublin-gehoor van 13 november 2013 dat hij in België een asielaanvraag heeft ingediend omdat hij gehoord heeft dat de mensen hier vriendelijk zijn. Hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Hoewel uit verslag van het Dublin-gehoor blijkt dat verzoeker in een opvangcentrum in Hongarije heeft verbleven, blijkt eveneens uit het verslag dat verzoeker geen redenen opgaf met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling van de asielaanvraag die zijn verzet tegen een overdracht naar Hongarije kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt op kennelijk redelijke wijze hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Tijdens het verhoor op 13.11.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in een andere Lidstaat (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij hoorde dat de mensen in België vriendelijk zijn. Hij maakte tijdens het verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang geen melding van redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, aan. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zoals vermeld maakte de betrokkene tijdens het verhoor met betrekking tot omstandigheden van opvang geen melding van redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, en uitte hij geen vrees ten overstaan van de Hongaarse instanties.”*

Verzoeker betwist deze motieven niet in zijn verzoekschrift, laat staan dat hij ze weerlegt.

Verzoeker beperkt zijn uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een verschillende algemene internationale rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Hongarije, die hij echter niet concreet op zijn persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoeker bij zijn overdracht naar Hongarije omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In casu wordt dan ook *prima facie* vastgesteld dat de verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonst.

3.3.2.8. Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker met de algemene internationale rapporten en informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat

hij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.2.9. In casu voert de verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.10. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan. Daartoe wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld: *“Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongaarse ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag.*

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden in Hongarije behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”

Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

3.3.2.11. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot verwijzingen en citaties uit een aantal internationale rapporten die melding maken van een aantal punctuele tekortkomingen en een streng detentiebeleid t.a.v. asielzoekers, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die prima facie aannemelijk maken dat er in Hongarije sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “systemic flaws”, Franstalige versie: “défaillances systémiques”).

Er is dan ook in het geval van verzoeker op eerste zicht geen sprake is van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat de verzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overname door Hongarije.

Daarenboven wijst de Raad op recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, waarbij het Hof de situatie van asielzoekers, ook in het kader van Dublin, in Hongarije heeft onderzocht. Het Hof entte zich daarbij ondermeer op volgende informatie *“Hungary as a country of asylum”*, van het UNHCR van april 2012, *“Letter from the Austrian office of the United Nations High Commissioner for Refugees dated 17 October 2011 and subsequent developments”*, *“Reports by the Hungarian Helsinki Committee”* zoals *“Stuck in Jail – Immigration Detention in Hungary (2010), April 2011”*, *“Serbia as a Safe Third Country: A Wrong Assumption, September 2011”*, *“Access to protection jeopardised; Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011”*, *“UNHCR: Notes on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia, observations on Hungary as a country of asylum of October 2012 and December 2012”*.

Het Hof stelde voorts dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey*

[GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see *Vilvarajah and Others*, cited above, § 108 *in fine*). “

Bijgevolg dient, om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen, de behandeling, die daar mee strijdig wordt geacht, een zekere graad van hardheid te vertonen.

Het Hof heeft de voormelde internationale rapporten in ogenschouw genomen omtrent de situatie van asielzoekers die in kader van Dublin-verordening terugkeren naar een lidstaat en oordeelde als volgt:

“ii) *Application of those principles to the present case*

97. The Court takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained *proprio motu*.

98. It acknowledges that three main areas of deficiency were identified in those reports that relate to (i) prolonged administrative detention of asylum-seekers and the conditions of their detention, (ii) the treatment of asylum applications pending in respect of or lodged by transferees and their lack of suspensive effect, and (iii) the risk of refoulement to Serbia.

99. The UNHCR dedicated a large part of its April 2012 report to asylum-seekers' conditions of detention in Hungary. The Court notes with particular concern the reports of specific hygiene failings in the Debrecen facility, the seemingly systematic treatment of detained asylum-seekers with tranquilisers causing them to develop addictions, of violent abuse by guards and the practice of taking asylum-seekers handcuffed and in chains to court or administrative hearings (see paragraphs 39-42 above).

100. As regards asylum proceedings in Hungary, the Court takes particular note of reports that asylum-seekers being transferred to Hungary under the Dublin Regulation had to reapply for asylum in Hungary upon arrival and that such a renewed application was treated as a second asylum application without suspensive effect. Together with the seemingly automatic process of handing out a deportation order upon entry, this resulted in a real risk of refoulement without the transferee having effective access to an examination of the merits of his or her underlying asylum claim.

101. Finally, the Court observes that the Austrian Asylum Court took the information contained in the UNHCR Regional Office's letter of 17 October 2011 seriously enough to request the first-instance authority confirm or rebut the criticism voiced in that letter and to bring its country of origin information in respect of Hungary up-to-date.

102. In view of the above, the Court acknowledges the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees. Whether the applicant had a case under Article 3 of the Convention with regard to his individual situation will be examined in the following paragraphs.

(a) *The applicant's complaints related to the detention of asylum-seekers in Hungary and the reception conditions*

103. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable to and the reception conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, has no difficulty acknowledging that they were, at the very least, arguable. The Court notes the seemingly general practice of detaining asylum-seekers for a considerable time and partly under conditions that fell short of international and EU standards, which, in conjunction with the repeatedly reported deficiencies in review proceedings for administrative detention, depicted a situation raising serious concern. Note is further taken of the reports of abuse of detained asylum-seekers by officials and of forced medication.

104. The Austrian asylum authorities were made aware of those problem areas at the latest by the UNHCR Regional Office's letter dated 17 October 2011 that concisely, but clearly summarised the relevant issues as regards Hungary as a receiving country for transferees. That letter was followed by a comprehensive report on Hungary as a country of asylum in April 2012, again by the UNHCR. The Hungarian Helsinki Committee had previously remarked in April 2011 on the detention conditions in

nine temporary immigration detention centres and had repeated its concerns regarding routine placement in administrative detention in December 2011.

105. However, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting European Union Member States to refrain from transferring asylum-seekers to Hungary under the Dublin Regulation (compare the situation of Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195). Furthermore, the Court reiterates that the time of the assessment of whether the applicant would be at a real risk of suffering treatment contrary to Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary is that of the proceedings before it. With that in mind, the Court refers to the most recent note issued by the UNHCR in which it appreciatively acknowledges the planned changes to the law by the Hungarian Government and makes particular reference to the fact that transferees that immediately apply for asylum upon their arrival in Hungary will no longer be subject to detention. Moreover, the UNHCR also remarked on the reported intention of the Hungarian authorities to introduce additional legal guarantees concerning detention and to ensure unhindered access to basic facilities. It finally noted that the number of detained asylum-seekers declined significantly in 2012 (see paragraphs 48-50 above).

106. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent report made by the UNHCR, the applicant would no longer be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(β) The applicant's complaints related to asylum proceedings in Hungary and possible refoulement

107. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different questions.

(...)

110. In any event, the Court again refers to the UNHCR's recently provided information on changes to Hungarian law and practice envisaged and already brought about and notes that it would appear that transferees now have sufficient access to asylum proceedings in Hungary and may await the outcome of the proceedings in Hungary, provided that they apply for asylum immediately upon their return.

(γ) Conclusion

111. For the reasons set out above the Court therefore concludes that the applicant's transfer to Hungary would not violate Article 3 of the Convention."
(EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Oostenrijk).

Het Hof wijst er aldus op dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en onmiddellijk aldaar asiel aanvragen, niet meer het voorwerp zullen uitmaken van detentie. Verder wijst het Hof op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten. Onder deze omstandigheden oordeelde het Hof dat gelet op deze recentste nota van het UNCHR, betrokkene geen risico aantoonde van een schending op artikel 3 EVRM bij terugkeer. Bijgevolg weerhield het Hof de klachten van betrokkene inzake detentie en ontvangst van Dublin-terugkeerders niet. Inderdaad blijkt uit de nota dat garanties geboden worden dat personen die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en wiens asielaanvraag nog niet ten gronde behandeld werd in Hongarije, hun asielaanvraag alsnog ten gronde behandeld zien als zij dit uitdrukkelijk verklaren, en dat zij, als zij onmiddellijk kenbaar maken asiel te willen aanvragen, niet zullen opgesloten worden. Zij mogen de behandeling van hun asielaanvraag dan ook afwachten in Hongarije. Het Hof benadrukt voorts dat gelet op de meest recente informatie van het UNHCR inzake de wijzigingen van de Hongaarse wetgeving en praktijk blijkt dat personen, in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd naar Hongarije, voldoende toegang hebben tot de asielprocedure in Hongarije en zij de uitkomst van deze procedure in Hongarije kunnen afwachten, op voorwaarde dat zij onmiddellijk asiel aanvragen bij aankomst in Hongarije.

Aldus blijkt dat verzoeker vasthouding kan voorkomen wanneer hij onmiddellijk asiel aanvraagt bij terugkeer in Hongarije, een gegeven waarvan hij door zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht.

Voorts blijkt dat verzoeker bij terugkeer toegang zal hebben tot een grondige behandeling van zijn asielaanvraag zolang hij zijn asielaanvraag onmiddellijk indient bij terugkeer. Een vrees voor refoulement naar zijn land van herkomst word derhalve in deze stand van zaken prima facie niet

aannemelijk gemaakt. Tenslotte blijkt dat verzoeker toegang zal hebben tot essentiële opvangfaciliteiten.

De informatie waarop de verzoeker zich thans baseert om zijn betoog kracht bij te zetten, betreft enerzijds informatie die het Hof zelf onder de loep heeft genomen, en anderzijds informatie die van minder recente datum is dan diegene waarop het Hof zich gebaseerd heeft. Voorts dient gesteld dat, wat de overige neergelegde informatie betreft, met name de geciteerde passages uit de *Brief Information Note on the Main Asylum-Related Legal Changes in Hungary as of 1 July 2013* en de *UN Human Rights Office of the High Commissioner for Human Rights, Working Group on Arbitrary Detention - Statement upon the conclusion of its visit to Hungary (23 September – 2 October 2013)* deze betrekking hebben op een uitbreiding van detentiegronden en omstandigheden van detentie, maar verzoeker toont hiermee niet aan dat indien hij als Dublinterugkeerder onmiddellijk kenbaar maakt asiel te willen aanvragen, opgesloten zal worden. Voorts blijkt uit de *Brief Information Note on the Main Asylum-Related Legal Changes in Hungary as of 1 July 2013 – Hungarian Helsinki Committee* dat er zich weliswaar een probleem van overbevolking heeft voorgedaan in de opvangcentra maar dat ondertussen een tijdelijk opvangcentrum werd geopend alsook een nieuw opvangcentrum.

3.3.2.12. Gelet op de recente rechtspraak van het EHRM die de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije onder de loep heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat er zich geen schending van artikel 3 EVRM voordoet, en mede gelet op het feit dat het aan de verzoeker om het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken, dient concluderend vastgesteld te worden dat de verzoeker *prima facie* een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Hongarije niet aantoonst. Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat hij persoonlijk in Hongarije het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en evenmin toont hij aan dat de algemene situatie voor asielzoekers in Hongarije, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat hij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zodat een overdracht naar Hongarije strijdig zou zijn met die bepalingen.

Prima facie wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Niettemin moet worden opgemerkt dat verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur waarbij de uiteenzetting wordt verbonden aan de uiteenzetting in zijn eerste middel, met name zijn voorgehouden grief dat hij bij terugkeer naar Hongarije zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Nu *prima facie* is vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 4 van het Handvest aannemelijk wordt gemaakt, dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* evenmin een schending aannemelijk van de artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

3.4.2.1. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog grotendeels opnieuw verwijst naar hetgeen hij reeds uiteengezet heeft in het kader van zijn ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoeker een schending van voornoemde artikelen op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.4.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. MAES